

مجمع عمومی

شورای امنیت

پخش: عمومی

۳ دسمبر ۲۰۲۵

اصل: انگلیسی

شورای امنیت

سال هشتماد

مجمع عمومی

نشست هشتم

مواد آجندا ۳۶

وضعیت در افغانستان

وضعیت در افغانستان و پیامد های آن بر صلح و امنیت بین المللی

گزارش سرمنشی ملل متحد

اول: مقدمه

۱. گزارش حاضر بر اساس قطعنامه 79/317 مجمع عمومی و قطعنامه ۲۷۷۷ (۲۰۲۵) شورای امنیت ارائه می شود که در آن از سرمنشی خواسته شده است هر سه ماه یکبار درباره وضعیت افغانستان و اجرای ماموریت هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان (یوناما)، از جمله در سطح محلی، گزارش دهد.

۲. این گزارش از زمان انتشار گزارش پیشین مورخ ۵ سپتمبر ۲۰۲۵ (A/80/366-S/2025/554)، به روزرسانی ای از فعالیت های ملل متحد در افغانستان، از جمله تلاش های سیاسی، بشردوستانه و حقوق بشری، ارائه می کند.

دوم: تحولات مرتبط

۳. رهبر طالبان، هبت الله آخندزاده، سطح تعاملات خود را افزایش داد و با مقامات ارشد برحال و عالمان دینی در قندهار دیدار کرد و در راستای چشم انداز خود از یک جامعه اسلامی پاک، اقتدار خویش را هم در میان مقامات برحال و هم نزد عموم مردم تثبیت و اعمال کرد. بنا بر گزارش ها، او ابتدا دستور قطع قسمی و سپس قطع سراسری شبکه فایبر نوری کشور را با هدف قطع اینترنت صادر کرد؛ اقدامی که به اختلال گسترده در چندین شبکه خدمات مخابراتی و پیامدهای قابل توجه اجتماعی اقتصادی انجامید. خدمات مخابراتی نزدیک به ۴۸ ساعت بعد دوباره برقرار شد؛ گفته می شود این امر در پی تصمیمی بود که رئیس الوزراء اداره برحال، محمدحسن آخند، در کابل اتخاذ کرد. فعالیت های پراکنده گروه های مخالف مسلح و داعش ولایت خراسان (ISIL-K) ادامه یافت، اما هیچ چالش قابل توجهی برای کنترل سرزمینی مقامات برحال ایجاد نکرد؛ در حالی که درگیری ها میان نیروهای امنیتی اداره برحال و پاکستان در ماه اکتوبر باعث تلفات گسترده غیرنظامیان شد و به مذاکرات سطح بالا درباره همزیستی مسالمت آمیز آنان انجامید. مقامات برحال به اجرای سیاست ها و رویه های محدودکننده ای ادامه دادند که حقوق زنان و دختران را در همه عرصه های زندگی عمومی محدود می سازد؛ از جمله با اعمال محدودیت های دسترسی بر کارمندان زن افغان، از جمله ممنوعیت ورود آنان به محوطه های ملل متحد در سراسر کشور. ملل متحد در افغانستان متعاقباً برخی عملیات خود را به حالت تعلیق درآورد. اقتصاد کشور همزمان با کاهش جریان کمک ها، رشد اقتصادی بطنی، فشارهای فزاینده ناشی از بازگشت گسترده ۲.۴ میلیون افغان از کشورهای همسایه در سال ۲۰۲۵ (تا

تاریخ ۱۵ نومبر) و نیز تأثیرات زلزله های ماه های آگست و نومبر، همچنان شکننده باقی ماند و منابع و خدمات از قبل محدود را بیش از پیش تحت فشار قرار داد. نیازهای بشردوستانه به طور چشمگیری افزایش یافت، زیرا کمبود مالی موجب کاهش کمک های غذایی، صحتی و حمایتی شد و در بحبوحه افزایش سوء تغذیه و شیوع بیماری ها، میلیون ها افغان را تحت تأثیر قرار داد. تا تاریخ ۷ نومبر، تنها ۳۵.۷ درصد از ۲.۴۲ میلیارد دالر مورد نیاز در چارچوب طرح نیازهای بشردوستانه و پاسخ گویی ۲۰۲۵. که ۱۶.۸ میلیون نفر را هدف قرار می داد. دریافت شده بود.

الف. تحولات سیاسی

۴. رهبر طالبان چندین نشست در قندهار با مقامات ارشد اداره برحال برگزار کرد. او در ۲۸ آگست، "سمینار اصلاحات" را با وزیر معارف اداره برحال، حبیب الله آغا، شماری از علمای برجسته دینی و دیگر مسئولین، اداره برحال برگزار کرد و در آن بر اهمیت آموزش مبتنی بر ایمان تأکید ورزید. او از ۴ تا ۶ اکتوبر، نشست سه روزه ای را برگزار کرد که در آن همه والیان و ولسوالان برحال از سراسر کشور، و نیز وزیران برحال در وزارت های داخله، معارف، امر بالمعروف و نهی عن المنکر، و اطلاعات و فرهنگ حضور داشتند؛ نشستی که در آن از مقامات برحال خواست به عنوان نمایندگان قابل اعتماد خدمت کنند، با تقوا، درست کاری و انصاف رهبری کنند، با علما مشورت نمایند، از فساد دوری جویند و تنها افراد شایسته را به کار بگمارند.

۵. در ۲ سپتمبر، رهبر طالبان فرمائی صادر کرد که بر اساس آن، مسئولیت سراسری شناسایی و انتقال افراد دارای اختلالات روانی برای تداوی به جمعیت هلال احمر افغانی به وزارت امر بالمعروف و نهی عن المنکر اداره حاکم سپرده شد. این مسئولیت پیش از این بر عهده وزارت صحت عامه اداره حاکم بود.

۶. در ۷ سپتمبر، مقامات برحال در سراسر کشور، در راستای ممنوعیت از قبل اعلام شده، اجرای سخت گیرانه محدودیت های دسترسی کارکنان زن افغان ملل متحد به دفاتر ملل متحد را آغاز کردند. مقامات برحال نیروهایی را موظف ساختند تا از ورود کارمندان، مشاوران و بازدیدکنندگان زن افغان به محوطه های ملل متحد جلوگیری کنند. با وجود تعامل مأموریت با رهبری اداره برحال برای درخواست رفع فوری این محدودیت ها، این محدودیت ها تا زمان نگارش این گزارش همچنان به قوت خود باقی است.

۷. در ۱۵ سپتمبر، سخنگوی دفتر والی برحال ولایت بلخ از طریق شبکه های اجتماعی اعلام کرد که خدمات اینترنت فایبر نوری در این ولایت به دستور رهبر طالبان تعلیق شده است. از ۱۶ تا ۱۹ سپتمبر، این قطع خدمات دست کم به ۱۵ ولایت گسترش یافت و گزارش هایی از سطوح متفاوت اختلال ارائه شد. در ۲۹ سپتمبر، قطع سراسری ارتباطات در کشور رخ داد که هم شبکه های فایبر نوری و هم شبکه های تلفن همراه را تحت تأثیر قرار داد. این قطعی همه بخش ها از جمله مردم، مقامات برحال، نمایندگی های دیپلماتیک و ملل متحد در افغانستان را تحت تأثیر قرار داد. خدمات بخش های دولتی و خصوصی در سراسر کشور—از جمله انتقال های بین المللی ارز، خدمات صحتی، گذرگاه های گمرکی و خدمات دستگاه های خودپرداز (ATM) با اختلالات شدید مواجه شد که به دشواری های قابل توجه اجتماعی و اقتصادی انجامید. بیشتر پروازهای تجاری لغو شد. نزدیک به ۴۸ ساعت بعد، در ۱ اکتوبر، خدمات ارتباطی در سراسر کشور به تدریج از سر گرفته شد. مقام های برحال در مورد این رویداد اعلامیه عمومی صادر نکردند؛ اما رسانه های متعدد گزارش دادند که رئیس الوزراء برحال تصمیم گرفت ارتباطات را دوباره برقرار کند. در پی این قطع سراسری، مسئولین برحال وزارت مخابرات و تکنالوژی معلوماتی فیلترینگ

شبکه‌های اجتماعی را گسترش دادند. در ۲۸ اکتوبر، یوناما یادداشتی را درباره تأثیر قطع خدمات مخابراتی بر مردم افغانستان منتشر کرد^۱.

۸. پس از درگیری‌های بین مرزی و حملات هوایی از ۱۰ تا ۱۸ اکتوبر، افغانستان و پاکستان در نشست‌هایی که در دوحه در ۱۸ و ۱۹ اکتوبر و در استانبول از ۲۵ تا ۳۰ اکتوبر با میانجیگری قطر و ترکیه برگزار شد، به توافق رسیدند تا آتش‌بسی را اعلام نموده و سپس آن را حفظ کنند. بر اساس بیانیه مشترک افغانستان، پاکستان، قطر و ترکیه، طرف‌ها توافق کردند آتش‌بس را حفظ کنند و سازوکاری برای نظارت و راستی‌آزمایی، همراه با ضمانت‌های تعزیری برای موارد نقض، ایجاد کنند. گفت‌وگوها در استانبول در ۶ نومبر از سر گرفته شد و در ۷ نومبر بدون نتیجه‌ای که گزارش شده باشد پایان یافت.

۹. مقامات برحال به انتصاب افراد وفادار در مناصب رهبری ادامه دادند؛ از جمله وزیر برحال اطلاعات و فرهنگ، ۹ معاون وزیر برحال در وزارت‌خانه‌های برحال امور سرحدات و قبایل؛ معارف؛ حج و اوقاف؛ صنعت و تجارت؛ داخله؛ صحت عامه؛ فواید عامه؛ ترانسپورت و هوانوردی ملکی؛ و شهرسازی و مسکن، و نیز شماری از رؤسای برحال. انتصابات در سطح ولایات شامل والیان برحال ولایات بدخشان، بادغیس، فراه، هلمند، خوست، لغمان، نیمروز، ارزگان و وردک؛ معاونان والی برحال برای ولایات غزنی، جوزجان، وردک و زابل؛ ۱۸ ولسوال برحال؛ ۳ شاروال برای شهرهای مرکز ولایت؛ دو فرمانده پولیس ولایت و بیش از ۲۰ رئیس ولایتی ادارات خطی بود. علاوه بر این، سه قاضی برحال به‌عنوان معاونان ریاست ستره‌محکمه برحال و دو نفر نیز به‌عنوان رؤسای ستره‌محکمه برحال منصوب شدند. در دوره گزارش‌دهی، مراسم فراغت مدارس دینی در ولایات بدخشان و غور برگزار شد که در آن ۵۳ عالم دینی مرد و ۱۲ عالم دینی زن فارغ شدند. همچنین هشت مدرسه دینی در ولایات بدخشان، غزنی، پکتیکا، پکتیا و وردک افتتاح شد. مقامات برحال همچنان از مراسم مرتبط با مدارس دینی برای دعوت به وحدت ملی و جلب حمایت از حاکمیت خود و نیز برجسته‌سازی دستاوردهایشان استفاده می‌کنند.

۱۰. در ۲۴ آگست، مقامات برحال تحت رهنمود رهبر طالبان، از اجرای معاشات متقاعدین ملکی و نظامی خبر دادند. در ۱۸ اکتوبر، وزارت مالیه برحال اعلام کرد که اجرای معاشات متقاعدین وزارت‌خانه‌های برحال امور سرحدات و قبایل، حج و اوقاف، و احیاء و انکشاف دهات، و نیز به جنرالان وزارت دفاع برحال از تاریخ ۲۷ اکتوبر آغاز خواهد شد. با وجود هماهنگی از طریق ریاست عمومی برحال حقوق تقاعد، اجرای این روند با محدودیت‌های مالی و موانع بوروکراتیک روبه‌رو شد که به تأخیر بیشتر و برگزاری تظاهرات از سوی متقاعدین انجامید.

۱۱. یوناما با وکلای مدافع و دیگر طرف‌های گفت‌وگو تعامل کرد که نسبت به نظام حقوقی اداره برحال ابراز تردید کرده و آن را "ناکافی" خواندند. دسترسی مستقیم زنان به محاکم برحال همچنان با مانع روبه‌رو بود، زیرا قضات برحال دوسیه‌های زنان را برای حل‌وفصل غیررسمی اختلافات ارجاع می‌دهند یا هدایت می‌کنند که برای دسترسی به خدمات محاکم برحال، حضور یک محرم (سرپرست مرد) لازم است.

۱۲. از ۲۹ تا ۳۰ سپتمبر، رهبران و فعالان اپوزیسیون افغانستان در اسلام‌آباد برای یک کنفرانس دو روزه با موضوع "به سوی وحدت و اعتماد" گردهم آمدند؛ کنفرانسی که از سوی انستیتوت ثبات استراتژیک جنوب آسیا حمایت می‌شد. این نخستین نشست رهبران اپوزیسیون افغانستان در پاکستان از زمان تسلط طالبان در آگست ۲۰۲۱ بود.

¹ گزارش را اینجا ببینید: <https://unama.unmissions.org/briefing-impact-telecommunications-shutdowns-afghan-people>

۱۳. مقامات برحال به‌گونه‌ای گزارش دادند که در فاصله ۴ آگست تا ۲۶ اکتوبر، ۳۲ منازعه محلی در ۱۷ ولایت از جمله اختلافات مربوط به مسائل خانوادگی و اجتماعی و نیز حقوق زمین و آب از طریق میانجیگری بزرگان محل، عالمان دینی و مقامات برحال حل‌وفصل شده است.

۱۴. در فاصله ۴ آگست تا ۲۶ اکتوبر، دفترهای ساحوی یوناما در مجموع ۱۴۸ فعالیت ارتباطی را در ۲۰ ولایت تسهیل کردند که در آن جامعه مدنی، بزرگان قبایل، خبرنگاران، کارآفرینان و فعالان زن اشتراک داشتند. اشتراک‌کنندگان بر نیاز به فضای مدنی، آموزش برای تمام جمعیت، فرصت‌های کاری، مشارکت همه‌شمول و بهبود امکانات اجتماعی اقتصادی تأکید کردند. ۳۳ نشست ارتباطی که مشخصاً با جوانان دختر و پسر در ۱۳ ولایت برگزار شد، بر کوچک‌شدن فضای مدنی، نبود آموزش و فرصت‌های کاری، به‌ویژه برای زنان، و سرکوب فعالیت‌ها و آزادی جوانان متمرکز بود. در ماه سپتمبر، یوناما یک کنفرانس میزگرد برای جوانان از پیشینه‌های گوناگون برگزار کرد که زنان جوان ۵۰ درصد اشتراک‌کنندگان را تشکیل می‌دادند؛ این نشست در قالب گفت‌وگوی میان‌نسلی با رهبری یوناما برگزار شد و بر مهارت‌ها، معیشت، اشتغال و تاب‌آوری اقلیمی متمرکز داشت.

۱۵. ملل متحد بر بنیاد قطعنامه ۲۷۲۱ (۲۰۲۳) شورای امنیت، به تعامل با جامعه بین‌المللی، مقامات برحال و ذی‌نفعان افغانستان در مورد رویکرد جامع پیشنهادی برای افغانستان ادامه داد و در پی آن بود تا اجماع بین‌المللی درباره افغانستان را حفظ کند و یک مسیر سیاسی برای رسیدگی به مسائل پیچیده‌ای فراهم سازد که بر ادغام دوباره این کشور در جامعه بین‌المللی اثر می‌گذارد؛ از جمله حقوق بشر، به‌ویژه حقوق زنان و دختران، و حکومت‌داری.

ب. امنیت

۱۶. از ۱ آگست تا ۳۱ اکتوبر، ملل متحد ۲,۷۳۷ گزارش رویداد مرتبط با مصونیت و امنیت را ثبت کرد که در مقایسه با دوره مشابه در سال ۲۰۲۴، افزایش ۱۴/۷ درصدی را نشان می‌دهد.

۱۷. از ۱ آگست تا ۳۱ اکتوبر، گروه‌های مخالف مسلح هیچ چالش قابل‌ملاحظه‌ای در برابر کنترل مقامات برحال بر قلمرو ملی ایجاد نکردند. در ولایت‌های بغلان، هلمند، هرات، کابل، کندهار، کندز، نیمروز، پنجشیر و تخار، جبهه آزادی افغانستان، جبهه مقاومت ملی، جبهه نبرد ملی، جبهه بسیج ملی، جبهه آزادی اسلامی مردم افغانستان و جنبش آزادی‌بخش افغانستان، مسئولیت مجموعاً ۴۱ رویداد را، از جمله حملات پراکنده بمب دستی و تیراندازی بر پوسته‌ها و کاروان‌ها، به عهده گرفتند که از میان آن‌ها ۱۹ رویداد تأیید شد.

۱۸. از ۱ آگست تا ۳۱ اکتوبر، حملات داعش-خراسان از نگاه تعدد و مقیاس کاهش یافت، در حالی که نیروهای امنیتی اداره برحال به عملیات علیه این گروه ادامه دادند. داعش-خراسان در ۱۲ آگست ادعا کرد که دو جنگجویی که به اتهام دزدی بازداشت شده بودند، از زندان کندز بیرون برده شده و در زمان بازداشت کشته شده‌اند. در ۱۳ آگست، نیروهای مقامات برحال یک فرمانده داعش-خراسان را کشتند و در ۱۵ آگست، داعش-خراسان ادعا کرد که فردی را که متهم به خبرچینی برای طالبان بود، در ولایت ننگرهار اعدام کرده است.

۱۹. از ۱ آگست تا ۱۷ اکتوبر، رویدادهای متعدد مرزی در امتداد مرزهای کشور با جمهوری اسلامی ایران، پاکستان و تاجیکستان رخ داد. در ۳ آگست، در ولایت ننگرهار، نیروهای پاکستانی و نیروهای امنیتی اداره برحال بر سر ساخت پوسته‌های امنیتی توسط طرف دوم با هم درگیر شدند؛ در حالی که در ولایت کنر، نیروهای پاکستانی گلوله‌های هاون را به

داخل افغانستان انداخت کردند. در ۶ آگست، در ولایت بدخشان، پولیس سرحدی اداره برحال بر سر ساخت یک پوسته در منطقه مرزی با نیروهای امنیتی پاکستان درگیر شد. در ۲۵ آگست و ۲۴ اکتوبر نیز نیروهای امنیتی اداره برحال و پولیس سرحدی تاجیکستان با هم تبادل آتش کردند. در ۲۹ آگست، در ولایت کنر، دو رویداد جداگانه رخ داد. در یکی از آنها، نیروهای امنیتی اداره برحال و نیروهای امنیتی پاکستان با هم تبادل آتش کردند که باعث خسارات مادی شد و در رویداد دیگر، از خاک پاکستان مرعی‌های توپخانه شلیک شد. در ۳۰ آگست، پس از آن که گزارش شد مقام‌های ایرانی افغان‌هایی را که قصد عبور داشتند مورد لت و کوب قرار داده‌اند، نیروهای امنیتی اداره برحال و محافظان سرحدی ایران با هم تبادل آتش کردند که در پی آن، مرز برای مدت کوتاهی بسته شد. در ۵، ۱۴ و ۱۶ سپتمبر نیز در ولایت کنر، آتش هاوان و سلاح سبک از سوی پاکستان به یک منزل شخصی آسیب رساند، مواسی را کشت و به ساحات باز اصابت کرد.

۲۰. پاکستان همچنان تأکید می‌کند که تحریک طالبان پاکستان (تی‌پی) حمله‌ای را در پاکستان انجام داده و طالبان این گروه را پناه داده‌اند؛ ادعایی که طالبان آن را رد می‌کنند. از ۱ آگست تا ۳۱ اکتوبر، گزارش‌های متعددی از حملات هوایی و فعالیت پهپادی در سراسر افغانستان ثبت شد. پهپادهای شناسایی بر فراز چندین ولسوالی در ولایت‌های غزنی، هلمند، کابل، کندهار، خوست، لوگر، ننگرهار، پکتیا و پروان مشاهده شدند. حملات هوایی در ۱۱ آگست مواضع ادعایی تی‌پی را در ولایت نورستان هدف قرار داد و در ۲۷ آگست نیز مواضع ادعایی این گروه در ولایت‌های خوست، کنر و ننگرهار هدف حمله قرار گرفت که در نتیجه تلفات ملکی به‌جا گذاشت. همچنین، فعالیت‌های پهپادی بیشتر در ۱۴ سپتمبر در خوست، در ۱۷ سپتمبر در پکتیکا و پکتیا، در ۲۳ سپتمبر در کندهار و در ۳۰ سپتمبر در کندهار گزارش شد. در ۹ اکتوبر، حملات هوایی در شهر کابل بنا بر گزارش‌ها نور ولی محسود، رهبر تی‌پی، را هدف قرار داد، اما او از حمله جان به‌در برد. در ۱۰ اکتوبر، تی‌پی و شاخه وابسته آن، گروه «حافظ بهادر گل»، در یک حمله هوایی در ولایت پکتیکا هدف قرار گرفتند. پس از آغاز یک عملیات از سوی وزارت دفاع اداره برحال، میان ۱۰ تا ۱۸ اکتوبر چندین درگیری فرامرزی و حمله هوایی در ولایت‌های هم‌مرز با پاکستان—از جمله در ولسوالی سپین‌بولدک ولایت کندهار و نیز در ولایت کابل—رخ داد. شماری از این رویدادها تلفات متعدد به‌جا گذاشت؛ از جمله دو انفجار راکتی در حوزه پولیس شماره ۴ شهر کابل در ۱۵ اکتوبر. در ۲۱ اکتوبر، به گزارش رسانه‌ها، رئیس ستاد ارتش پاکستان بار دیگر تأکید کرد که هرگونه نقض تمامیت ارضی پاکستان با واکنشی قاطع و تعیین‌کننده مواجه خواهد شد.

۲۱. از ۱ آگست تا ۳۱ اکتوبر، ملل متحد ۶۳ رویداد مصونیت و امنیت را که به‌گونه مستقیم بر کارکنان آن تأثیر گذاشته بود ثبت کرد؛ در حالی که در همین دوره در سال ۲۰۲۴، ۷۸ رویداد ثبت شده بود. پس از تطبیق سخت‌گیرانه دستور رهبر طالبان مبنی بر منع ورود کارمندان زن افغان به محوطه‌های ملل متحد برای کار، شمار محدودیت‌های رفت‌وآمد که بر عملیات ملل متحد تأثیر می‌گذاشت افزایش یافت. مقام‌های وزارت دفاع اداره برحال در بیرون از کمپاوند مرکز عملیات ملل متحد در افغانستان در کابل مستقر شدند تا از ورود کارمندان زن افغان جلوگیری کنند و اقدامات مشابهی در کمپاوند «بارون» در کابل نیز انجام شد. در چندین دفتر ساحوی ملل متحد، بخش قطعات محافظتی اداره برحال نیز این دستور را تطبیق کرد.

² در ۲۹ جولای ۲۰۱۱، تحریک طالبان پاکستان (تی‌پی) مطابق پاراگراف‌های ۴ و ۵ قطعنامه ۱۹۸۹ (۲۰۱۱) به‌عنوان گروه مرتبط با القاعده فهرست شد.

ج. همکاری منطقه ای

۲۲. پنج کشور آسیای مرکزی در جریان نشست فرستادگان ویژه خود در تاشکند در ۲۶ آگست، یک «گروه تماس آسیای مرکزی درباره افغانستان» ایجاد کردند. این گروه تماس می‌کوشد هماهنگی منظم میان پایتخت‌ها را در زمینه کمک‌های بشردوستانه، امنیت سرحدی و ابتکارهای ادغام اقتصادی مرتبط با افغانستان تقویت کند. در ۱۱ و ۱۲ سپتمبر، تحت ریاست تاجیکستان، کشورهای عضو سازمان همکاری شانگهای در دوشنبه گردهم آمدند تا درباره افغانستان مشورت کنند. در این نشست، وضعیت افغانستان و پیامدهای آن برای ثبات منطقه‌ای بررسی شد و راه‌های همکاری در چارچوب گروه تماس سازمان همکاری شانگهای درباره افغانستان مورد بازنگری قرار گرفت. در ۲۳ سپتمبر، گروه تماس سازمان همکاری اسلامی درباره افغانستان نخستین نشست خود را در نیویارک، در حاشیه مجمع عمومی، برگزار کرد. در ۲۵ سپتمبر، وزیران امور خارجه چین، جمهوری اسلامی ایران، پاکستان و فدراسیون روسیه در نیویارک یک نشست چهارجانبه درباره افغانستان برگزار کردند و در آن بیانیه مشترکی صادر نمودند که ضمن تأکید دوباره بر حمایت‌شان از افغانستان مستقل و صلح‌آمیز عاری از تروریسم، مواد مخدر و مداخله خارج، خواستار تقویت تعامل اقتصادی منطقه‌ای شدند.

۲۳. در ۷ اکتوبر، هفتمین نشست مشورت‌های فارمت مسکو درباره افغانستان در سطح نمایندگان ویژه و مقام‌های ارشد از افغانستان، چین، هند، جمهوری اسلامی ایران، قزاقستان، قرغیزستان، پاکستان، فدراسیون روسیه، تاجیکستان و ازبکستان در مسکو برگزار شد. در بیانیه مشترکی که پس از نشست صادر گردید، اشتراک‌کنندگان بار دیگر حمایت خود را از ایجاد افغانستان به‌عنوان یک دولت مستقل، متحد و صلح‌آمیز تأیید کردند. در همان روز، وزیر امور خارجه اداره برحال، امیرخان متقی، با وزیر امور خارجه فدراسیون روسیه، سرگئی لاوروف، دیدار کرد و گزارش شده است که در مورد همکاری‌های اقتصادی و سیاسی دوجانبه گفت‌وگو کردند.

۲۴. در ۶ و ۷ سپتمبر، هیأتی از انستیتوت مطالعات استراتژیک و بین‌المنطقه‌ای ازبکستان به کابل سفر کرد تا در کنفرانسی درباره سرمایه‌گذاری‌ها و بخش انرژی اشتراک کند. از ۱۴ تا ۱۷ سپتمبر، یک هیأت عالی‌رتبه اقتصادی و تجاری از جمهوری اسلامی ایران به رهبری وزیر صنعت، معدن و تجارت، سید محمد اتابک، به کابل سفر کرد؛ گفته می‌شود هدف این سفر بررسی گسترش روابط تجاری، رسیدگی به موانع تجارت و شناسایی فرصت‌های سرمایه‌گذاری مشترک بوده است.

۲۵. از ۹ تا ۱۶ اکتوبر، وزیر امور خارجه برحال به دهلی نو سفر کرد و در آنجا با وزیر امور خارجه هند و سایر مقام‌های ارشد دیدار نمود. این نخستین سفر سطح‌بالای یک وزیر امور خارجه برحال به هند از آگست ۲۰۲۱ به این سو بود. در جریان این سفر، حکومت هند اعلام کرد که مأموریت تخنیکي موجود خود در کابل را به سطح کامل سفارت ارتقا می‌دهد و یک کاردار (شارژدافیر) تعیین می‌کند.

۲۶. یوناما با برگزاری جلسات توجیهی با نمایندگی‌های دیپلماتیک مستقر در کابل، کمک به سفرهای هیأت‌های منطقه‌ای و ترویج مشارکت افغانستان در ابتکارات چندجانبه مرتبط با ترانسپورت، تجارت و دسترسی به کوریورهای بشردوستانه، به حمایت از همکاری‌های منطقه‌ای ادامه داد.

سوم: حقوق بشر

۲۷. درگیری‌ها میان نیروهای اداره برحال و نیروهای امنیتی پاکستان، بین ۱۰ تا ۱۷ اکتوبر در افغانستان دست‌کم ۵۰۳ تلفات ملکی (۵۰ کشته و ۴۵۳ زخمی) برجا گذاشت. بیشتر تلفات ملکی در نتیجه حملات هوایی و گلوله‌باران فرامرزی در

اسپین بولدک و کابل رخ داده است. ریاست عمومی استخبارات مقامات برحال به گونه کتبی به یوناما اطلاع داد که حملات ۱۵ اکتوبر باعث "تلفات متعدد غیرنظامی" شده و توافق قبلی پاکستان مبنی بر انجام ندادن حملات بیشتر را نقض کرده است.

۲۸. مهمات منفجرناشده همچنان به غیرنظامیان، عمدتاً کودکان، آسیب می‌رساند. در دوره گزارش دهی، در مجموع ۸ فرد ملکی کشته شدند (۲ مرد و ۶ پسر) و ۲۹ تن زخمی شدند (۳ مرد، ۱ زن، ۶ دختر و ۱۹ پسر). افغانستان یکی از بلندترین میزان‌های تلفات ناشی از مهمات انفجاری را در جهان گزارش می‌کند، به گونه‌ای که دست‌کم روزانه یک نفر کشته یا زخمی می‌شود. فعالیت‌های پاسخ‌دهی، از جمله سروی‌ها، ارزیابی‌ها، پاک‌سازی ماین، آموزش کاهش خطر مهمات انفجاری و کمک به قربانیان، به دلیل کاهش بودجه نسبت به دوره مشابه در سال ۲۰۲۴، ۴۲ درصد کاهش یافت.

۲۹. نقض حقوق بشر علیه مقام‌های پیشین دولتی و اعضای پیشین نیروهای دفاعی و امنیتی ملی افغانستان همچنان گزارش می‌شود. یوناما دست‌کم ۶ مورد قتل فراقضایی، ۲۴ مورد بازداشت و توقیف خودسرانه، و ۶ مورد شکنجه و بدرفتاری با مقام‌های پیشین دولتی و اعضای پیشین نیروهای دفاعی و امنیتی ملی افغانستان را مستندسازی کرده است.

۳۰. طی دوره گزارش دهی، یوناما ۲۱۵ مورد مجازات بدنی را که توسط مقامات برحال اجرا شده بود مستندسازی کرد (علیه ۴۲ زن، ۱۷۰ مرد، ۲ دختر و ۱ پسر) به دلیل طیفی از جرایم، از جمله زنا، فرار از خانه، همجنس‌گرایی، مصرف الکل و قمار.

۳۱. در ۱۶ اکتوبر در ولایت بادغیس، اعدام علنی مردی انجام شد که به قتل یک زن و یک مرد محکوم شده بود و حکم او از سوی هر سه محکمه برحال (ابتدایی، استیناف و ستره محکمه) تأیید شده بود. باشندگان محل، والی ولایتی برحال و دیگر مقام‌های اداره برحال در این اعدام حضور داشتند. این رویداد یازدهمین اعدام علنی مورد تأیید قضایی بود که از ۱۵ آگست ۲۰۲۱ بدین سو در افغانستان اجرا شده است.

۳۲. از ۱ جولای تا ۳۰ سپتمبر، گروه کاری کشوری افغانستان در زمینه نظارت و گزارش دهی درباره کودکان و منازعه مسلحانه، حدود ۱۶۰ مورد نقض شدید را که دست‌کم ۹۰ کودک، از جمله ۱۷ دختر، را متاثر ساخته بود مستندسازی کرد. شایع‌ترین موارد نقض شامل کشتن و معلول‌سازی، جلوگیری از کمک‌های بشردوستانه و حمله بر مکاتب و شفاخانه‌ها بود که در مجموع دست‌کم ۹۰ درصد همه موارد نقض مستندسازی شده را تشکیل می‌داد.

۳۳. در ۲۰ سپتمبر، وزارت عدلیه اداره برحال طرزالعملی را نشر کرد که بر بنیاد آن، کمیته‌های تطبیق در هر ولایت مکلف شدند قانون امر بالمعروف و نهی عن المنکر را از طریق برگزاری نشست‌ها و جلسات آگاهی‌دهی با نمایندگان مقامات برحال و جوامع محلی تطبیق کنند. در برخی موارد، عدم رعایت این قانون به مجازات‌های شدید انجامید، از جمله بازداشت‌های خودسرانه و احکام طولانی زندان. برای نمونه، در ۱۲ سپتمبر، در یک محکمه علنی در محکمه ولسوالی خاص کنر در ولایت کنر، دو مالک سلمانی هرکدام به دلیل کوتاه‌کردن ریش و آرایش مدل موی "به سبک غربی" به سه تا پنج ماه حبس محکوم شدند.

۳۴. در ۲۹ آگست، نهاد ملل متحد برای برابری جنسیتی و توانمندسازی زنان (UN-Women) بر پایه سروی‌های خانه‌به‌خانه انجام‌شده توسط این نهاد، تحلیلی را تحت عنوان "چهار سال حاکمیت طالبان: زنان افغان در برابر تشدید محدودیت‌ها مقاومت می‌کنند" منتشر کرد. بر اساس یافته‌های این تحلیل، ۹ تن از هر ۱۰ افغان با ممنوعیت آموزش دختران

مخالف‌اند و ۴۳ درصد از زنان و مردان افغان گزارش می‌دهند که نسبت به قبل از آگست ۲۰۲۱ کمتر در محضر عام صحبت می‌کنند.

۳۵. در اواخر آگست، مقام‌های مقامات برحال در چندین ولایت اقداماتی را برای مسدود کردن چندین مدرسه دینی دخترانه برای دختران بالاتر از صنف ششم روی دست گرفتند. برای نمونه، در ۲۳ آگست در کابل، محتسبین وزارت امر بالمعروف و نهی عن المنکر اداره برحال، همراه با پولیس اداره برحال، سه مدرسه دینی دخترانه را به اتهام نقض مقررات حجاب، پذیرش شاگردان بالاتر از صنف ششم و تدریس «مضامین مدرن غیردینی/سکولار» مانند ریاضی، کیمیا، فزیک و بیولوژی مسدود کردند. همچنان، در حدود ۲۶ آگست در ولسوالی زیباک ولایت بدخشان، بازرسی‌های ولسوالی این وزارت دستور دادند که دختران بالاتر از ۱۳ سال از اشتراک در مدارس دینی منع شوند.

۳۶. در ماه سپتمبر، گزارش شده است که مقامات برحال بازنگری بیشتری را در بخش معارف انجام دادند. در ۱۲ سپتمبر، منابع رسانه‌ای گزارش دادند که ۵۱ موضوع، از جمله ارزش‌های شهروندی، حقوق بشر، اسلام شیعه و اشارات به نهادهای بین‌المللی، از نصاب تعلیمی مکاتب از صنف ۱ تا ۱۲ حذف شده است. علاوه بر این، ۱۸ موضوع از برنامه‌های تحصیلات عالی حذف شد که در میان آن ۶ موضوع مرتبط با مطالعات زنان نیز شامل بود و ۲۰۱ مورد دیگر برای بازنگری نشانه‌گذاری شد تا با تفسیر طالبان از اصول اسلامی هم‌خوان گردد. در ۱۹ سپتمبر، گزارش‌های بیشتری حاکی از آن بود که به پوهنتون‌ها دستور داده شده است کتاب‌های تألیف‌شده توسط زنان را، بدون در نظر گرفتن محتوا یا تابعیت نویسنده. و همچنان ۱۴۰ عنوان دیگر را که "مخالف شریعت" برچسب خورده‌اند، از نصاب درسی خود حذف کنند. تدریس حقوق بشر و مطالب مربوط به آزار و اذیت جنسی نیز ممنوع شد.

۳۷. دسترسی زنان به خدمات صحتی همچنان به دلیل تطبیق محدودیت‌های تبعیض‌آمیز به گونه شدید محدود باقی ماند. ادامه تعلیق برنامه‌های آموزش صحتی زنان، مانند برنامه‌های آموزشی قابل‌هنگی، به افزایش میزان مرگ‌ومیر مادران کمک کرده است. در ۲۲ سپتمبر در کندهار، مقام‌های وزارت امر بالمعروف و نهی عن المنکر مقامات برحال به داکتران دندان‌مرد دستور دادند که بیماران زن را تداوی نکنند و به کلینیک‌ها هدایت دادند که داکتران دندان‌زن استخدام کنند. از ۲ دسمبر ۲۰۲۴، زنان از تحصیل در رشته‌های طبی، از جمله دندان‌پزشکی، منع شده‌اند.

۳۸. اداره تنظیم امور محابس برحال گزارش داد که جمعیت زندانیان در اواسط ماه جولای به نزدیک ۲۹,۵۰۰ تن رسیده بود که بلندترین رقم از زمان تسلط طالبان به‌شمار می‌رود. در اواخر آگست، رهبر طالبان به هیأت جدیدی به ریاست ستره‌محکمه مقامات برحال دستور داد تا از زندان‌ها بازدید کرده و زندانیانی را که واجد شرایط رهایی احتمالی یا کاهش مجازات‌اند شناسایی کنند. تا تاریخ ۳۰ اکتوبر، اداره برحال تنظیم امور محابس گزارش داد که بیش از ۲,۲۶۰ زندانی که دو ثلث دوره محکومیت خود را تکمیل کرده بودند رها شده‌اند و مجازات نزدیک به ۲,۶۰۰ زندانی دیگر که یک ثلث دوره محکومیت خود را تکمیل کرده بودند کاهش یافته است. با وجود این تلاش‌ها، تا تاریخ ۱ نومبر، اداره برحال تنظیم امور محابس گزارش داد که جمعیت زندانیان آن میان ۳۰,۰۰۰ تا ۳۲,۰۰۰ تن بوده است. تلاش‌های قضایی برای رهایی زندانیان با روند بازداشت و توقیف همگام نبوده است.

۳۹. براساس مشوره‌ها و داده‌هایی که در ماه آگست توسط اداره توانمندسازی زنان ملل متحد UN-Women، سازمان بین‌المللی مهاجرت (IOM) و یوناما گردآوری شد، زنان و مردان افغان اظهار کردند که انترنت منبع ترجیحی آنان برای دریافت معلومات است، هرچند منبعی محدود به‌شمار می‌رود. برای بسیاری از زنان، دسترسی به انترنت وسیله حیاتی برای ارتباط و

دست‌یابی به آموزش است. اعتماد به اپلیکیشن‌های پیام‌رسانِ خصوصی از آگست ۲۰۲۱ به این‌سو به‌گونه‌ی چشم‌گیر کاهش یافته است؛ زیرا افزایش نظارت و تلاشی‌های فیزیکیِ تلفون‌ها، زنان و مردان را از استفاده از این شیوه‌های ارتباطی بازمی‌دارد. زنانی که با آنان مشوره صورت گرفته گزارش دادند که استفاده از تلفون‌های هوشمند دست‌کم در نه ولایت به‌صورت صریح ممنوع است و در سایر جاها نیز هنجارهای اجتماعی و فشارهای خانوادگی دسترسی را محدود می‌سازد. هرچند این مشوره‌ها پیش از قطع خدمات فایبر نوری در ماه‌های سپتمبر و اکتوبر انجام شده بود، یافته‌ها نشان‌دهندهٔ تنگ‌تر شدن فضای دیجیتال بود.

۴۰. آزادی رسانه‌ها در افغانستان در دورهٔ گزارش‌دهی همچنان با چالش‌های قابل‌توجهی روبه‌رو بود. در ۱۷ اکتوبر، ریاست عمومی استخباراتِ مقامات برحال دستور تعطیلی یک رسانهٔ خصوصی را صادر کرد؛ رسانه‌ای که در ۱۹ اکتوبر اجازه یافت فعالیت خود را از سر بگیرد. مقامات برحال فشار بر رسانه‌ها را تشدید کرده‌اند و محدودیت‌هایی از جمله ممنوعیت نشر تصاویر موجودات زنده را گسترش داده‌اند؛ اقدامی که در بیش از نیمی از ولایت‌های کشور، رسانه‌ها را به درجات مختلف متأثر ساخته است.

۴۱. در ۶ اکتوبر، شورای حقوق بشر قطعنامه‌ای دربارهٔ افغانستان تصویب کرد که بر بنیاد آن، مأموریت گزارشگر ویژه برای یک سال تمدید شد و یک سازوکار مستقل تحقیقاتی ایجاد گردید. در ۸ اکتوبر، "دادگاه مردمی برای زنان افغانستان" که متشکل از نمایندگان جامعهٔ مدنی افغانستان، حقوقدانان بین‌المللی، سازنوالان و قربانیان بود، نشست‌های استماعیهٔ علنی را در مادرید آغاز کرد تا به‌گونهٔ نمادین رهبران طالبان را به اتهام جرایم ادعایی علیه بشریت از جمله سرکوب سیستماتیک زنان و دختران در افغانستان مورد محاکمه قرار دهد.

چهارم: توسعهٔ اقتصادی، هماهنگی میان تامین‌کنندگان مالی و موثرت کمک‌ها

۴۲. براساس گزارش ناظر اقتصادی افغانستان (اکنامیک مانیتور) بانک جهانی که در ماه اکتوبر منتشر شد، چشم‌انداز کشور تحت تأثیر شوک‌های ناشی از عوامل خارجی قرار دارد؛ از جمله کاهش کمک‌های بشردوستانه، ورود بازگشت‌کنندگان از هر دو کشور جمهوری اسلامی ایران و پاکستان، و اختلالات مرتبط با تغییر اقلیم. این شوک‌ها آسیب‌پذیری‌ها را تشدید می‌کند، فعالیت اقتصادی را محدود می‌سازد و خطرات را برای معیشت و امنیت غذایی افزایش می‌دهد. نرخ رشد اقتصادی نزدیک به نرخ رشد سالانهٔ نفوس ۲.۴ درصد باقی ماند که نشان‌دهندهٔ دستاوردهای اندک در درآمد سرانه در سال ۲۰۲۵ است. ارزش افغانی در برابر دالر ایالات متحده به‌صورت ماه‌به‌ماه ۳ درصد افزایش یافت و از ۶۸.۴ در سپتمبر به ۶۶.۳ در اکتوبر رسید؛ افزایشی که عمدتاً ناشی از تاب‌آوری اقتصاد کلان بود.

۴۳. تا تاریخ ۱۵ نوامبر، حدود ۲.۴۶ میلیون تن به افغانستان بازگشته بودند که شامل ۱.۷۶ میلیون تن از جمهوری اسلامی ایران و بیش از ۷۰۷,۶۷۸ تن از پاکستان می‌شود؛ در هر دو مورد، این بازگشت‌ها عمدتاً غیرارادی بود. این موج بازگشت‌کنندگان در سال ۲۰۲۵ معادل افزایش تقریبی ۶ درصدی نفوس را نشان می‌دهد (علاوه بر رشد طبیعی سال‌به‌سال نفوس به میزان ۲.۴ درصد). افزایش بازگشت‌ها تحت تأثیر تداوم تنش‌های منطقه‌ای و دو تغییر کلیدی در سیاست‌ها قرار داشت: تصمیم جمهوری اسلامی ایران مبنی بر تمدید نکردن برگه‌های سرشماری برای بیش از ۲.۶ میلیون افغان، و تصمیم پاکستان مبنی بر تمدید نکردن اعتبار کارت‌های ثبت‌نام که منقضی شده‌اند، پس از ۳۰ جون، برای نزدیک به ۱.۴ میلیون مهاجر افغان.

۴۴. این موج ورود، نیازهای کمک‌رسانی اضافی را در میان بازگشت‌کنندگان آسیب‌پذیر ایجاد کرد. کمبود اسناد مدنی افغانستان همچنان یک چالش جدی است؛ به‌گونه‌ای که ۶۱ درصد خانواده‌های بازگشت‌کننده گزارش داده‌اند که دست‌کم یک عضو خانواده فاقد اسناد بوده است، امری که دسترسی به خدمات اساسی را با مانع روبه‌رو می‌کند. تا ماه اکتوبر، دفتر کمیشنی عالی ملل متحد در امور پناهندگان (UNHCR) در سراسر کشور از ۱,۲۳۱,۹۶۳ تن از افراد آسیب‌پذیر حمایت کرده بود و در این راستا، حفاظت، بهبود دسترسی به سرپناه و تقویت راه‌حل‌های پایدار برای ادغام دوباره پایدار را در اولویت قرار داد. شرکای کنسرسیوم مرزی به رهبری سازمان بین‌المللی مهاجرت (IOM) در مراکز پذیرش و ترانزیت به ۸۸۶,۵۹۰ بازگشت‌کننده کمک کردند؛ از جمله ۱۴۲,۵۰۰ بازگشت‌کننده دارای اسناد و بی‌اسناد از جمهوری اسلامی ایران و پاکستان که برنامه جهانی غذا (WFP) در مجموع ۱.۷ میلیون دالر کمک نقدی برای غذا و نزدیک به ۳۰۰ تن متریک بیسکویت‌های غنی‌شده و مواد غذایی مغذی میان آنان توزیع کرد.

۴۵. بازگشت‌ها فشار بسیار سنگینی بر منابع از پیش محدود کشور و خدماتی که از قبل نیز فراتر از ظرفیت خود کار می‌کنند وارد کرده است؛ خدماتی که برای پاسخ‌گویی به مقیاس کنونی نیازها کافی نیستند، به‌ویژه با توجه به کاهش قابل‌ملاحظه ورود کمک‌ها. این فشار با کاهش رمیتینس (پول ارسالی حاصل از دست‌مزد در خارج به خانواده و خویشاوندان به در داخل افغانستان) نیز تشدید می‌شود، و همچنان با آسیب‌پذیری‌های پیشینی ناشی از تکرار حوادث طبیعی، از جمله پیامدهای زمین‌لرزه‌های شدید در اواخر آگست و اوایل نومبر، و ادامه بحران‌های اقلیمی همراه است. گزارش‌های ابتدایی از افزایش نارضایتی میان بازگشت‌کنندگان حکایت دارد؛ کسانی که به دلیل عملی‌نشدن وعده‌ها در مورد تخصیص زمین، از مقامات برحال ناخشنود اند. همچنین در جوامع میزبان در ساحات بازگشت، به سبب افزایش رقابت بر سر منابع اندک و افزایش چشمگیر کرایه خانه و قیمت زمین، تنش‌ها رو به افزایش است.

۴۶. صادرات همچنان عمدتاً مربوط به پیداوارهای زراعی می‌شود که باعث افزایش فصلی در اواخر موسم برداشت در ماه سپتمبر می‌شود. این روند در ماه آگست نیز آشکار بود؛ زمانی که بنا بر سیستم داده‌های کنفرانس ملل متحد در مورد تجارت و توسعه (UNCTAD)، صادرات به‌گونه چشمگیر به ۱۷۶ میلیون دالر افزایش یافت؛ در حالی که این رقم در جولای ۹۰ میلیون دالر و در جون ۶۶ میلیون دالر بود. در همین حال، واردات از ۱۰۱۳ میلیارد دالر در جولای به ۱۰۱ میلیارد دالر در آگست کاهش یافت.

۴۷. درگیری‌های اخیر مرزی میان افغانستان و پاکستان و بسته‌شدن گذرگاه‌های مرزی نیز پیامدهای شدید بشردوستانه و اقتصادی به‌همراه داشته است؛ به‌گونه‌ای که صدها خانواده را در داخل افغانستان بی‌جا کرده، تجارت حیاتی را مختل ساخته، باعث فشارهای مالی و خسارات گسترده به دهقانان در جریان فصل حساس برداشت میوه شده و معیشت صدها هزار تن را در هر دو سوی مرز تهدید کرده است.

۴۸. در ۱ سپتمبر، در پاسخ به شوک‌های مرتبط با اقلیم و افزایش روزافزون بازگشت‌کنندگان، تیم کشوری ملل متحد شاخص مرکب آسیب‌پذیری‌ها را منظور کرد تا به بهینه‌سازی تخصیص منابع محدود کمک کند. هدف این شاخص آن است که برنامه‌ریزی کمک‌ها را به سوی ساحات هدایت کند که تحت فشارهای شدید ناشی از پیامدهای اقلیمی، ناامنی غذایی و آسیب‌پذیری‌های مرتبط با بازگشت قرار دارند. در سال ۲۰۲۵، میزان تمویل چارچوب استراتژیک ملل متحد برای افغانستان

به ۱.۵۵ میلیارد دالر رسید که ۵۴ درصد از ۲.۸۸ میلیارد دالر مورد نیاز را برای حفظ خدمات اساسی و پیشبرد اولویت‌های مرتبط با تاب‌آوری و برنامه‌های نیازهای اساسی انسانی پوشش می‌داد.

۴۹. تا ماه اکتوبر، تسهیلات تضمین اعتباری برنامهٔ انکشافی ملل متحد (UNDP) مبلغ ۲۰ میلیون دالر قرضه را به ۷,۴۴۴ تشبثات خُرد، کوچک و متوسط پرداخت کرده بود؛ از جمله ۲,۲۲۵ قرضه به زنان کارآفرین. این اقدام از ۱۸,۷۹۱ شغل پشتیبانی کرده است که از میان آن‌ها ۴,۷۰۱ شغل در اختیار زنان بوده است. افزون بر این، UNDP به ۱,۰۸۵ تشبثات خُرد، کوچک و متوسط متعلق به بازگشت‌کنندگان کمک کرده و از ۲,۳۰۳ شغل پشتیبانی نموده است.

۵۰. ملل متحد به فعالیت تسهیلات انتقال نقدی ادامه داد. این تسهیلات در فاصلهٔ ۱ جنوری تا ۱۵ اکتوبر ۲۰۲۵، مبلغ ۵۲۰ میلیون دالر را برای نهادهای سازمان ملل متحد، تمویل‌کنندگان و سازمان‌های غیردولتی مورد تأیید انتقال داد.

۵۱. گروه هماهنگی افغانستان که ریاست مشترک آن را یوناما، گروه بانک جهانی و اتحادیهٔ اروپا بر عهده دارند، در ۸ و ۹ اکتوبر در تاشکند نشست برگزار کرد. این نشست که به میزبانی وزارت امور خارجهٔ ازبکستان برگزار شد، شرکای کلیدی بین‌المللی دخیل در تأمین مالی حمایت‌ها برای رسیدگی به نیازهای اساسی انسانی مردم افغانستان را گردهم آورد. اشتراک‌کنندگان به چالش‌های پایدار پرداختند؛ از جمله محدودیت‌هایی که مقامات بحال وضع کرده‌اند و مانع پیشرفت در کشور می‌شود. آنان همچنین در فضای کاهش چشمگیر بودجه‌های کمک‌رسانی، مسیرهایی را برای تقویت تاب‌آوری و حمایت از راه‌حل‌های پایدار برای مردم افغانستان از طریق تقویت هماهنگی بشردوستانه، انکشافی، صلح و اولویت‌بندی پاسخ‌ها بررسی کردند.

۵۲. در ۷ اکتوبر، کمیتهٔ رهبری صندوق امانی ویژه برای افغانستان یک پروژهٔ مشترک را برای چهار ولسوالی در ولایت‌های هرات و فراه تأیید کرد و دو ابتکار مشترک به ارزش تقریبی ۱۷ میلیون دالر را منظور نمود. این ابتکارها با هدف حمایت از ادغام مجدد بازگشت‌کنندگان از جمهوری اسلامی ایران و نیز افراد بازپروری شده از اختلالات ناشی از مصرف مواد مخدر در ولایت‌های غزنی، لوگر و پکتیا طراحی شده‌اند. در ۳ اکتوبر، کمیتهٔ راهبری گفت‌وگوی استراتژیکی را در دبی، با تمرکز بر مشارکت بخش خصوصی، برگزار کرد که در آن شماری از چهره‌های برجستهٔ رهبران تجارت و کسب‌وکار افغانستان گردهم آمدند.

۵۳. در چارچوب گروه کاری بخش خصوصی ذیل رویکرد جامع، یوناما به همکاری با شماری از کشورهای عضو، مقامات بحال، کارشناسان تخنیک افغانستان (از جمله زنان) و شرکای بین‌المللی برای تقویت بخش خصوصی و بخش بانکی کشور ادامه داد. تلاش‌های اخیر شامل انجام یک سروی سرتاسری دربارهٔ پارک‌های صنعتی؛ تدوین برنامه‌های کارآموزی با نهادهای مالی با اولویت‌دادن به نامزدان زن؛ ابتکارهایی برای هم‌سو ساختن محصولات افغانستان با معیارهای بین‌المللی؛ بهبود دسترسی زنان کارآفرین به منابع مالی از طریق محصولات بانکی متناسب؛ اقداماتی برای تقویت سیستم‌های پرداخت و زیربنای مالی؛ ظرفیت‌سازی برای نهادهای تازه‌مجوزگرفتهٔ میکروفایننس؛ و نیز تعامل با نهادهای مبارزه با پول‌شویی/مقابله با تأمین مالی تروریسم و بانک مرکزی مقامات بحال به منظور بررسی فرصت‌ها برای ارتقای انطباق کشور با معیارهای جهانی مالی بود.

۵۴. اتحادیهٔ اروپا و ادارهٔ همکاری‌های بین‌المللی جاپان (JICA) قراردادهایی را به ارزش مجموعی حدود ۱۶ میلیون دالر با برنامهٔ انکشافی ملل متحد (UNDP) امضا کردند تا از دو ابتکار حمایت کنند: یکی دربارهٔ توانمندسازی اقتصادی زنان از طریق توسعهٔ تشبثات محلی که توسط اتحادیهٔ اروپا تمویل می‌شود؛ و دیگری دربارهٔ بهبود معیشت زنان از طریق ترویج

فعالیت‌های اقتصادی در مناطق مرزی که توسط اداره همکاری‌های بین‌المللی جاپان تمویل می‌شود. این مشارکت‌های تجدیدشده با هدف تقویت دسترسی زنان افغان به توسعه فراگیر تشبثات و خدمات مالی صورت گرفته است.

۵۵. صندوق کودکان ملل متحد (یونیسف)، در همکاری با برنامه جهانی غذا (WFP) و سازمان غذا و زراعت ملل متحد (FAO)، از طریق یک برنامه مشترک ملل متحد، حدود ۸ میلیون دالر منابع مالی بسیج کرد. این بودجه برای رسیدگی به عوامل ریشه‌ای سوءتغذیه به مصرف خواهد رسید.

پنجم: کمک‌های بشردوستانه

۵۶. جمعیت افغانستان با یک بحران چندبُعدی روبه‌رو است که با آسیب‌پذیری در برابر آفات طبیعی و شوک‌های اقلیمی، حجم بی‌سابقه بازگشت‌های فرامرزی، دسترسی محدود به خدمات اساسی و اقتصادی شکننده مشخص می‌شود؛ وضعیتی که به ناامنی حاد غذایی، سوءتغذیه و فقر مزمن می‌انجامد. زنان و کودکان در چنین محیطی به‌گونه ویژه در معرض خطر قرار دارند.

۵۷. در ۳۱ آگست، زمین‌لرزه‌ای به بزرگی ۶٫۰، ریشتر شرق افغانستان را لرزاند و نزدیک به نیم میلیون نفر را متأثر ساخت. در پی این زمین‌لرزه و پس‌لرزه‌های بعدی، بیش از ۲,۱۰۰ نفر جان باختند و ۳,۶۰۰ نفر زخمی شدند و جاده‌ها تخریب گردید؛ امری که دسترسی به قریه‌های کوهستانی را به‌گونه ویژه دشوار ساخت. زنان و دختران ۵۲ درصد از جان‌باختگان و ۵۴ درصد از زخمی‌ها را تشکیل می‌دادند که نشان‌دهنده میزان بالاتر در معرض خطر بودن آنان در جریان و پس از رویداد است. در پاسخ، شرکای بشردوستانه ۲۰۴,۰۰۰ نفر را برای دریافت کمک‌های نجات‌بخش بشردوستانه هدف‌گذاری کرده‌اند که به ۱۱۱.۵ میلیون دالر نیاز دارد. اولویت این است که هم‌زمان با کاهش دما، تداوم پاسخ حفظ شود و تمرکز بر زمستانی‌سازی، مدیریت کمپ‌ها و تقویت تسهیلات آب و حفظ‌الصحه در محل‌های بی‌جاشدگی باشد. در ۳ نومبر، زمین‌لرزه‌ای به بزرگی ۶٫۳ ریشتر شمال افغانستان را لرزاند. ارزیابی‌های اولیه نشان می‌دهد که دست‌کم ۲۶ نفر جان باخته‌اند، بیش از ۱,۱۷۲ نفر زخمی شده‌اند و بیش از ۸۷۴ خانه آسیب دیده یا تخریب شده است. سرپناه اضطراری، لباس گرم، پول نقد برای گرمایش و سوخت، و بسته‌های ترمیم برای خانه‌های آسیب‌دیده به‌عنوان اولویت‌های فوری شناسایی شده‌اند.

۵۸. تا تاریخ ۷ نومبر، پلان نیازهای بشردوستانه و پاسخ‌گویی ۲۰۲۵ به میزان ۳۵.۷ درصد تمویل شده بود، زیرا از مجموع ۲.۴۲ میلیارد دالر مورد نیاز، ۸۶۳.۹ میلیون دالر دریافت شده بود. بودجه تأمین‌شده ۵۳ درصد از ۱.۶۲ میلیارد دالر مورد نیاز برای اولویت‌های عاجل را تشکیل می‌دهد. حمایت بین‌المللی از پلان پاسخ‌گویی منطقه‌ای پناهندگان برای افغانستان که با این پلان مرتبط است، به‌گونه نگران‌کننده‌ای پایین بوده و از ۶۲۲ میلیون دالر مورد نیاز، تنها ۵۹.۱ میلیون دالر (۹.۵ درصد) تأمین شده است.

۵۹. از جنوری تا آگست، شرکای بشردوستانه به ۱۳.۲ میلیون نفر دست‌کم یک نوع کمک ارائه کردند؛ از جمله ۲.۷ میلیون نفر که دست‌کم سه نوع متفاوت حمایت دریافت کردند. این کمک‌ها شامل ۹.۲ میلیون نفر دریافت‌کننده حمایت غذایی و معیشتی، ۵.۷ میلیون نفر دریافت‌کننده خدمات صحی، ۱۳.۲ میلیون نفر دریافت‌کننده حمایت آب، حفظ‌الصحه و بهداشت، ۴.۲ میلیون نفر دریافت‌کننده خدمات حمایتی، ۳.۹ میلیون کودک و زنان باردار و شیرده دریافت‌کننده کمک‌های

تغذیه‌ای، ۷۰۲,۰۰۰ کودک دریافت‌کننده حمایت آموزشی و ۴۱۸,۰۰۰ نفر دریافت‌کننده سرپناه اضطراری و اقلام غیرغذایی بود.

۶۰. ناامنی غذایی همچنان در سطح حاد باقی مانده است. سکتور صحت از افزایش چشمگیر زنان و کودکان دچار سوءتغذیه گزارش داده است - نزدیک به ۱۵ درصد بیشتر از دوره مشابه در سال ۲۰۲۴. در جریان دوره گزارش‌دهی، برنامه جهانی غذا (WFP) به ۳.۴ میلیون نفر کمک رساند و بیش از ۱۷,۰۰۰ تن متریک مواد غذایی و ۱۱ میلیون دالر کمک نقدی توزیع کرد؛ با این حال، میلیون‌ها نفر برای فصل زمستان پیش‌رو بدون حمایت باقی مانده‌اند. سازمان غذا و زراعت ملل متحد (FAO) کمک‌های بشردوستانه ضروری و حمایت از نیازهای اساسی را به ۲۳۵,۷۴۰ نفر ارائه کرد؛ از جمله دهقانان خرد آسب‌پذیر و مالداران در سراسر افغانستان، با تأکید بر مداخلات زن‌محور، تدابیر محافظتی برای صحت حیوانات و جلوگیری از کاهش حاصلات.

۶۱. از جولای تا سپتامبر، سازمان جهانی صحت (WHO) ۶۵,۱۷۹ مورد اسهال حاد آبکی، ۹۰۹ مورد مشکوک تب دنگی و حدود ۵۷۷ مورد مشکوک تب خون‌ریزی‌دهنده کریمه-کنگورا ثبت کرد. تیم‌های سیار صحت و تغذیه بیش از ۱.۳ میلیون معاینه را در مناطق دورافتاده ارائه کردند. با این حال، به دلیل کمبود بودجه، ۴۲۲ مرکز صحت بسته شد که بر ۳۰۸ میلیون نفر در ۳۰ ولایت تأثیر گذاشت.

۶۲. از ۱ اگست تا ۱۵ اکتوبر ۲۰۲۵، یونیسف از ارائه خدمات صحتی اساسی در ۲,۴۰۰ مرکز صحتی حمایت کرد. نزدیک به ۱۵۳,۰۰۰ کودک واکسین سرخکان دریافت کردند و ۱۵۷,۸۲۳ کودک دوز سوم واکسین پنج‌گانه را دریافت کردند. بیش از ۱.۲۱ میلیون کودک از نظر لاغری مفرط (وزن باختگی) سکرین شدند و ۶۲,۳۶۰ تن برای تداوی بستری شدند.

۶۳. زنان و دختران همچنان با موانع ساختاری و محدودیت‌های مرتبط با جنسیت روبه‌رو اند که دسترسی آنان به خدمات اساسی و کمک‌ها را تضعیف می‌کند. تعلیق آموزش طبی زنان از دسامبر ۲۰۲۴، باعث کمبود رو به افزایش کارمندان صحتی زن ماهر شده است که بتوانند خدمات نجات‌بخش صحتی جنسی، صحت باروری و صحت مادران را ارائه کنند؛ در حالی که افغانستان از قبل یکی از بلندترین نرخ‌های مرگ‌ومیر مادران را در سطح جهان دارد، با ۵۲۱ مرگ در هر ۱۰۰,۰۰۰ ولادت. صندوق جمعیت ملل متحد ۲,۵۱۵ کارمند صحتی زن افغان—به شمول داکتران، قابله‌ها و مشاوران—را در سراسر کشور به کار گماشت تا این خلا را کاهش دهد.

۶۴. در ۴ نومبر، نهادهای ملل متحد و شرکای بشردوستانه در پی محدودیت‌های جدیدی که در ۳۰ اکتوبر از سوی مقامات بρχال ولایتی صادر شده بود—که بر اساس آن کارمندان زن ملی از ارائه کمک در مرز منع می‌شدند—فعالیت‌ها را در مرکز پذیرش اسلام‌قلعه در ولایت هرات به گونه موقت تعلیق کردند. تعامل رهبری بشردوستانه و شرکا سبب شد خدمات صحتی نجات‌بخش برای عودت‌کنندگان از سرگرفته شود؛ خدماتی که با حضور شمار اندکی از کارمندان زن صحتی و تنظیمات کلینیکی تفکیک‌شده از نظر جنسیت پشتیبانی می‌شود. یوناما و جامعه بشردوستانه همچنان برای لغو این محدودیت‌ها دادخواهی می‌کنند و تأکید دارند که کارمندان زن افغان برای رساندن کمک‌های مصون، اصول‌مند و با کرامت—به‌ویژه برای زنان و کودکان که بیش از ۶۰ درصد عودت‌کنندگان را تشکیل می‌دهند—ضروری اند. نهادهای ملل متحد و شرکای بشردوستانه گفته‌اند که فعالیت‌ها تنها زمانی به گونه کامل از سر گرفته خواهد شد که شرایط اجازه دهد.

۶۵. در نتیجه ممنوعیت ورود زنان افغان به محوطه‌های ملل متحد، تازه‌ترین سروی گروه کاری جنسیت در اقدام بشردوستانه و گروه کاری دسترسی بشردوستانه که در اکتوبر انجام شد، نشان داد که ۷۴ درصد کارمندان زن ملل متحد از خانه کار می‌کنند؛ در حالی که این رقم در جون ۳۲ درصد بود. همچنان پاسخ‌دهندگان از افزایش اضطراب، انزوا و فشار روانی گزارش داده‌اند. نزدیک به ۴۰ درصد شرکای بشردوستانه و توسعه‌ای گزارش کردند که به دلیل محدود بودن منابع، در پوشش هزینه‌های مرتبط با مشارکت زنان—از جمله هزینه‌های مربوط به شرط محرم—با دشواری مواجه‌اند. ارزیابی‌های کلاستر حفاظت نشان می‌دهد که ۳۸ درصد زنان و مردان به دلیل کمبود کارمندان زن ارائه‌کننده کمک، برای دسترسی به کمک‌ها با مشکل روبه‌رو‌اند.

۶۶. شرکای بشردوستانه بین ۱ جنوری تا ۱ سپتمبر، ۸۳۲ رویداد مرتبط با دسترسی را در سراسر افغانستان گزارش کردند که در نتیجه آن، ۴۵۶ فعالیت بشردوستانه به‌گونه موقت تعلیق شد. این رویدادها شامل بازداشت ۱۲۴ کارمند—به شمول ۱۲ کارمند ملل متحد—بود. با آن که مجموع رویدادها نسبت به مدت مشابه در سال ۲۰۲۴، ۳۸ درصد کاهش یافته است، این کاهش به کاهش فعالیت‌های بشردوستانه در پی کمبود بودجه نسبت داده می‌شود.

ششم: مبارزه با مواد مخدر

۶۷. اقتصاد تریاک در افغانستان پس از ممنوعیت کشت که در سال ۲۰۲۲ از سوی مقامات برحال وضع شد، با یک کاهش تاریخی روبه‌رو گردید. بر بنیاد سروی جدیدی که از سوی دفتر مقابله با مواد مخدر و جرم ملل متحد (UNODC) منتشر شده است. در ۶ نومبر، کشت کوکنار در افغانستان در سال ۲۰۲۵ نسبت به سال ۲۰۲۴، ۲۰ درصد کاهش یافت و تولید و قاچاق تریاک در منطقه دستخوش تغییرات عمده شده است. عاید دهقانان از فروش تریاک از حدود ۱.۷ تا ۲.۵ میلیارد دالر در سال ۲۰۲۱ به حدود ۱۳۴ میلیون دالر در سال ۲۰۲۵ سقوط کرد^۳. این وضعیت همزمان با خطرهای نوظهور در چشم‌انداز مواد مخدر غیرقانونی رخ می‌دهد؛ از جمله افزایش تولید و قاچاق مواد مخدر مصنوعی مانند میتامفتامین، ناآرامی‌های موضعی مرتبط با کارزارهای محو کشت، و نشانه‌هایی از سرایت منطقه‌ای کشت کوکنار. پایداری این کاهش در شرایط خشکسالی شدید، کاهش جریان کمک‌ها و بازگشت‌های گسترده—که آسیب‌پذیری مناطق روستایی را افزایش می‌دهد—همچنان شکننده باقی مانده است.

۶۸. از جون تا اکتوبر، شمار پروژه‌های مبارزه با مواد مخدر ملل متحد از ۴۰ به ۲۲ کاهش یافت و بودجه‌ها از ۱۵۱ میلیون دالر به ۴۹ میلیون دالر سقوط کرد. دفتر مقابله با مواد مخدر و جرم ملل متحد (UNODC) از ۱۰,۹۹۴ خانواده دهقان حمایت کرد که ۲۱ درصد آن‌ها تحت سرپرستی زنان بودند؛ این حمایت از طریق توزیع و متنوع‌سازی کشت‌های قانونی، مادراری، زیربنای آبیاری و ابتکارات دسترسی به بازار انجام شد. برنامه انکشافی ملل متحد (UNDP) ۱۸ پروژه فرعی را برای بهبود زیربنای مدیریت آب در ۸,۰۲۶ هکتار در ولایت‌های کلیدی کشت کوکنار—بادغیس، بلخ، هلمند و کندهار—آغاز کرد که بیش از ۶۵,۰۰۰ خانواده از آن مستفید شدند UNDP. با همکاری سازمان خواربار و زراعت ملل متحد (FAO)، سازمان بین‌المللی مهاجرت (IOM) و UNODC، از تنوع‌بخشی معیشت‌ها از طریق ساخت گلخانه، کمک‌هزینه‌های تشبثات، انکشاف زراعت تجارت (agribusiness) و برنامه‌ریزی مدیریت آب حمایت کرد UNDP. همچنان دسترسی

^۳ اداره مواد مخدر و جرایم ملل متحد، سروی کوکنار افغانستان ۲۰۲۵ (وین ۲۰۲۵) در این‌جا مشاهده کنید:

https://www.unodc.org/documents/crop-monitoring/Afghanistan/Afghanistan_Opium_Survey_2025.pdf

زراعت تجارت‌های افغان به قرضه‌ها و مشارکت آن‌ها در نمایشگاه‌های ملی و بین‌المللی را تسهیل نمود. در مجموع، ۱۱،۵۱۹ مستفیدشونده خدمات پیشگیری از مصرف مواد مخدر، تداوی، بازتوانی و ادغام مجدد را دریافت کردند؛ از جمله از طریق مراکز آموزش‌های حرفوی در ۱۴ ولایت. سازمان صحتی جهان (WHO) از ۱۶ مرکز و شش کلینیک حمایت کرد، که شامل نخستین خدمات تداوی ویژه برای زنان در کشور نیز می‌شود. خدمات کاهش آسیب به بیش از ۲۱،۰۰۰ تن—به‌شمول زندانیان و مصرف‌کنندگان مواد تزریقی—رسید.

۶۹. در چارچوب گروه کاری مبارزه با مواد مخدر ذیل رویکرد جامع، ملل متحد، کشورهای عضو، مقامات برحال، متخصصان تخنیک‌های افغان (به‌شمول زنان) و شرکای بین‌المللی به رسیدگی به موضوعات معیشت‌های بدیل برای دهقانان پیشین‌کوکنار، پیشگیری از مصرف مواد مخدر و تداوی برای افراد مصرف‌کننده مواد، و پاسخ‌های مجریان قانون و نظام عدلی. قضایی در برابر قاچاق مواد مخدر ادامه دادند. این تلاش‌ها شامل مشوره‌ها برای تقویت هماهنگی داخلی در داخل وزارت‌خانه‌های مقامات برحال و همچنان همکاری و اقدامات جمعی میان کشورهای عضو و مقامات برحال در این سه حوزه بود، با درنظرداشت ویژه زنان.

هفتم: حمایت از ماموریت

۷۰. تا تاریخ ۳۱ اکتوبر ۲۰۲۵، نرخ‌های پُست‌های خالی در یوناما (UNAMA) عبارت بود از: ۲۰ درصد برای کارمندان بین‌المللی، ۲۴ درصد برای داوطلبان بین‌المللی ملل متحد، ۱۵ درصد برای داوطلبان ملی ملل متحد، ۱۹ درصد برای افسران حرفه‌ای ملی و ۱۳ درصد برای کارمندان خدمات عمومی ملی؛ در حالی که نرخ‌های منظور شده (مصوب) به ترتیب ۸/۳ درصد، ۹/۳ درصد، ۵ درصد، ۱۵/۵ درصد و ۱۱/۲ درصد بود. سهم کارمندان زن ۳۴ درصد در میان کارمندان بین‌المللی، ۳۹ درصد در میان داوطلبان بین‌المللی ملل متحد، ۱۰ درصد در میان داوطلبان ملی ملل متحد، ۹ درصد در میان افسران حرفه‌ای ملی و ۱۱ درصد در میان کارمندان خدمات عمومی ملی بود.

هشتم: مشاهدات

۷۱. با وجود امنیت نسبی و ثبات کنونی کلان اقتصادی، افغانستان با فقر روبه‌گسترش، افزایش نیازهای بشردوستانه و تداوم فرسایش حقوق بنیادین روبه‌رو است. سیاست‌های محدودکننده مقامات برحال، به‌ویژه در ارتباط به زنان و دختران، همچنان مانع عمده‌ای در برابر حفاظت و ترویج حقوق بشر و توسعه پایدار به‌شمار می‌رود و بن‌بست در روابط کشور با جامعه جهانی را بیش از پیش عمیق‌تر می‌سازد. این کشور همچنان با حادثترین بحران حقوق زنان در سطح جهان مواجه است. تأثیر انباشته کاهش کمک‌های خارجی، بلایای طبیعی گسترده و بی‌جاشدن گسترده، شکنندگی اجتماعی اقتصادی را تشدید کرده و توانایی‌های سازگاری جوامع افغان را به آزمون کشیده است.

۷۲. من همچنان عمیقاً نگران تداوم وضع محدودیت‌ها بر حقوق زنان و دختران در افغانستان هستم، به‌ویژه در عرصه‌های آموزش، اشتغال، آزادی گشت‌وگذار و مشارکت در زندگی عمومی. بسته‌شدن نهادهای آموزشی به‌روی دختران، ممنوعیت مواد درسی و نوشتارهای نگاشته‌شده توسط زنان در پوهنتون‌ها و ممنوعیت دسترسی کارمندان زن ملل متحد افغانستان به محوطه‌های ملل متحد، نقض آشکار تعهدات بین‌المللی حقوق بشری کشور را تشکیل می‌دهد؛ از جمله تعهدات

مندرج در کنوانسیون رفع هرگونه تبعیض علیه زنان که افغانستان عضو آن است. این اقدامات بیش از پیش حقوق زنان و دختران افغان را تضعیف می‌کند، ارائه خدمات اساسی را با مانع مواجه می‌سازد و آینده توسعه کشور را به گونه جدی به خطر می‌اندازد. تطبیق قانون امر بالمعروف و نهی عن المنکر همچنان حقوق بشر و آزادی‌های بنیادین مردم افغانستان را محدود می‌سازد. همچنان از خودسری، شدت و نامتناسب بودن مجازات‌های مرتبط با عدم رعایت آن قانون نیز نگران هستیم. بار دیگر از مقامات برحال می‌خواهم این محدودیت‌ها را بردارند.

۷۳. مجازات اعدام با اصول اساسی حقوق بین‌المللی حقوق بشر ناسازگار است. از مقامات برحال می‌خواهم با هدف لغو آن، توقف موقت اجرای احکام اعدام بعدی را برقرار کنند.

۷۴. قطع کامل مخابرات در سراسر کشور به مدت ۴۸ ساعت از سوی مقامات برحال، نقض به شدت نگران‌کننده‌ای بر طیف گسترده‌ای از حقوق بشر بود. این اقدام بر مردم افغانستان و بر نظام اقتصادی و اجتماعی کشور تأثیر شدید گذاشت و در برخی موارد، پیامدهای تهدیدکننده حیات در پی داشت.

۷۵. بازگشت گسترده افغان‌ها از کشورهای همسایه - که عمدتاً غیرارادی بوده است - چشم‌انداز جمعیتی و اقتصادی کشور را به گونه‌ای چشمگیر دگرگون ساخته و فشار عظیمی بر خدماتی که از پیش نیز فراتر از ظرفیت قرار داشتند، منابع طبیعی محدود و همبستگی اجتماعی شکننده وارد کرده است. بسیاری از بازگشت‌کنندگان از سرپناه، معیشت و اسناد هویتی برخوردار نیستند و همین امر آنان را در معرض خطرهای شدید حمایتی قرار می‌دهد. هم‌زمانی این عوامل، محیطی پرخطر ایجاد می‌کند که می‌تواند تنش‌های اجتماعی را تشدید کرده و خطر دامن‌زدن به نارضایتی را افزایش دهد؛ به‌ویژه در میان بازگشت‌کنندگان جوانی که ممکن است در برابر جذب توسط گروه‌های خشونت‌گرا یا افراطی آسیب‌پذیر شوند. از همه کشورهای عضو می‌خواهم اصل عدم بازگرداندن اجباری را رعایت کنند و اطمینان دهند که بازگشت‌ها داوطلبانه، امن، با کرامت و همراه با حمایت پایدار برای ادغام مجدد انجام می‌شود.

۷۶. وضعیت بشردوستانه همچنان وخیم است. کمبود بودجه در طرح‌های نیازها و پاسخ بشردوستانه ۲۰۲۵ و نیز طرح مرتبط پاسخ‌گویی منطقه‌ای به پناهندگان برای افغانستان، خطر تشدید ناامنی غذایی، سوءتغذیه و نابرابری را - به‌ویژه در میان زنان و کودکان - به همراه دارد. افزون بر این، این خطر وجود دارد که کاهش منابع مالی به تثبیت نیازهای بشردوستانه و تضعیف تاب‌آوری جوامع بینجامد. از کمک‌کنندگان می‌خواهم کمک‌های خود را تداوم بخشند و افزایش دهند و برای حفظ عملیات نجات‌بخش و خدمات اساسی در ماه‌های زمستان پیش‌رو، بودجه قابل پیش‌بینی و انعطاف‌پذیر فراهم کنند. پیامدهای زمین‌لرزه‌های ماه آگست و نومبر بر مردم دلخراش است. از جامعه بین‌المللی می‌خواهم پیش از فرا رسیدن زمستان، از تلاش‌های بازسازی در مناطق آسیب‌دیده - به‌ویژه در بخش مسکن - حمایت کند.

۷۷. اقتصاد افغانستان همچنان در برابر شوک‌های بیرونی و محدودیت‌های داخلی به شدت آسیب‌پذیر است. با وجود تقویت اندک و ثبات افغانی، کاهش جریان کمک‌ها و افت حواله‌های ارسالی، درآمد سرانه مردم و قدرت خرید خانوارها را به‌طور چشمگیر محدود کرده است. انقباض ناشی از آن در معیشت‌ها، همراه با شوک‌های تکرارشونده اقلیمی، خطرهای ناامنی غذایی و بی‌ثباتی اجتماعی را افزایش می‌دهد. تداوم حمایت پایدار و هماهنگ برای تقویت تاب‌آوری اقتصادی و ایجاد اشتغال - از جمله از طریق تعامل تقویت‌شده با بنگاه‌های خرد، کوچک و متوسط، کارآفرینان زن و بازگشت‌کنندگان - همچنان حیاتی است.

۷۸. ممنوعیت کشتِ کوکنار از مجموع اقدام مثبتی بوده و میزان تریاکِ کشت‌شده در افغانستان را کاهش داده است. با این حال، کاهشِ درآمدِ روستاییِ ناشی از آن—در کنارِ تعمیقِ فقر و محدود بودنِ گزینه‌های بدیلِ معیشتی—می‌تواند خطرِ دامن‌زدن به بی‌ثباتی و فعالیت‌های غیرقانونی، از جمله تولیدِ مواد مخدرِ مصنوعی را افزایش دهد. از مقامات برحال و شرکای بین‌المللی می‌خواهم حمایتِ لازم را برای معیشت‌های بدیل، زیربنای روستایی و برنامه‌های کاهشِ آسیب فراهم کنند تا از جوامع آسیب‌پذیر حفاظت شود و فعالیت‌های زراعتیِ قانونی ترویج یابد و اطمینان حاصل شود که این دستاوردها پایدار می‌ماند.

۷۹. میزان تلفات و جراحات غیرنظامیان در نتیجهٔ درگیری‌ها میان نیروهای امنیتی مقامات برحال و پاکستان نگران‌کننده بود. از آتش‌بس استقبال می‌کنم و برای پایانِ پایدارِ خصومت‌ها - به منظور حفاظت از غیرنظامیان و جلوگیری از تلفات بیشتر - فراخوان می‌دهم. همچنان از تلاش‌های میانجی‌گرانه‌ای که قطر و ترکیه برای دستیابی به راه‌حل پایدار دربارهٔ موضوعات مورد مناقشه رهبری می‌کنند استقبال می‌کنم و از هر دو طرف می‌خواهم به جست‌وجوی حل‌وفصل اختلافات از راه دیپلماسی ادامه دهند.

۸۰. بر فوریتِ پاسداری از اراییهٔ اصول‌مند، بی‌طرفانه و بدون مانع کمک‌های بشردوستانه به همهٔ نیازمندان بار دیگر تأکید می‌کنم. تداومِ خدماتِ حیاتی و نجات‌بخشِ تحتِ رهبری زنان، برای حفاظت از کرامت، مصونیت و چشم‌اندازِ زندگی زنان و دختران افغان حیاتی است.

۸۱. در راستای قطعنامهٔ ۳۱۷/۷۹ مجمع عمومی، که در ۷ جولای تصویب شد، و قطعنامهٔ ۲۷۲۱ (۲۰۲۳) شورای امنیت، ملل متحد همچنان تلاش می‌کند تا برای منفعت مردم افغانستان، تعاملِ منسجم‌تر، هماهنگ‌تر و ساختارمندتری میان جامعهٔ بین‌المللی و مقامات برحال ترویج شود. مقامات برحال را تشویق می‌کنم از رویکردِ جامع پیشنهادی ملل متحد به‌عنوان بستری برای گفت‌وگوی تقویت‌شده با جامعهٔ بین‌المللی استفاده کنند؛ تا به موضوعاتِ حیاتی‌ای رسیدگی شود که تنها به‌گونه‌ای چندجانبه قابل حل‌وفصل است و نیز از ادغامِ مجددِ افغانستان در جامعهٔ بین‌المللی—مطابق با تعهدات بین‌المللی آن—حمایت شود.

۸۲. در پایان، مراتب سپاس عمیقِ خود را از تمامی کارکنان ملل متحد در افغانستان - تحت رهبری سرپرست و معاون نمایندهٔ ویژهٔ من (سیاسی)، ژورژت گانیون، و معاون نمایندهٔ ویژهٔ من، هماهنگ‌کنندهٔ مقیم و هماهنگ‌کنندهٔ امور بشردوستانه، اندریکا راتواته - و نیز از شرکای سازمان‌های غیردولتی، به‌خاطر تعهد و خدمتِ پیگیرِ شان به مردم افغانستان در محیطی به‌غایت دشوار، ابراز می‌کنم.